

Το *Madleen* ταξίδεψε για όλους μας. Τώρα είναι η σειρά μας.

Στις αρχές του Ιούνη, το ιστιοφόρο *Madleen*, υπό βρετανική σημαία, απέπλευσε από την Κατάνια με αποστολή να σπάσει την πολιορκία της Γάζας και να παραδώσει ανθρωπιστική βοήθεια. Οι δώδεκα επιβαίνοντες και επιβαίνουσες – γιατροί, ακτιβιστές, πολιτικά πρόσωπα, μεταξύ τους η Greta Thunberg και η Rima Hassan – δεν έφεραν τίποτα άλλο παρά την απόφαση να σταθούν δίπλα σε έναν λαό που δολοφονείται: Να φτάσουν στη Γάζα, που από τον Οκτώβρη του 2023 έχει μετατραπεί σε τάφο για δεκάδες χιλιάδες Παλαιστίνιους, την ώρα που η διεθνής κοινότητα στέκει σιωπηλή και συνένοχη.

Το *Madleen* δεν ήταν ούτε εξοπλισμένο ούτε απειλητικό με όρους στρατιωτικής ισχύος. Ήταν μια πράξη ευθύνης και αντίστασης απέναντι στη γενοκτονία που διαπράττει το Ισραήλ – και απέναντι στη συνενοχή των κρατών που, με τη σιωπή ή τη συνεργασία τους, επιτρέπουν το αδιανόητο να γίνει καθημερινό.

Τα ξημερώματα της 9ης Ιουνίου περίπου 100 μίλια μακριά από τις ακτές της Γάζας, το ισραηλινό ναυτικό εξαπέλυσε στρατιωτική επιχείρηση κατάληψης του σκάφους, στα διεθνή ύδατα. Οι επιβαίνοντες συνελήφθησαν, κρατούνται παράνομα, λοιδορούνται από το Ισραήλ ως «το πλοίο των selfies» και ταυτόχρονα απειλούνται. Ο διεθνής Τύπος καλύπτει το γεγονός, προσπαθώντας δειλά να ψελλίσει (ή μη μπορώντας πλέον να κρύψει) μια πραγματικότητα που είναι πιο βαθιά από την απλή παραβίαση ναυτικού πρωτοκόλλου. Εκεί, στα ανοιχτά της Μεσογείου, επιβεβαιώθηκε ότι ο κόσμος μας είναι σήμερα πεδίο μάχης ανάμεσα σε δύο εκδοχές της ανθρωπίνης ύπαρξης: τη βαρβαρότητα της εξουσίας και την αξιοπρέπεια της αντίστασης.

Κράτος-πειρατής

Η στρατιωτική κατάληψη του *Madleen*, στα διεθνή ύδατα και υπό ξένη σημαία, αποτελεί κατάφωρη παραβίαση του διεθνούς δικαίου της θάλασσας. Δεν υπήρχε κανένα νομικό ή ηθικό έρεισμα. Το πλοίο ήταν άοπλο, η αποστολή γνωστή, η διαδρομή ειρηνική και συμβολική. Όμως το Ισραήλ δεν πτοείται από το διεθνές δίκαιο – το έχει πετάξει στα σκουπίδια εδώ και δεκαετίες, με την κάλυψη όσων κάνουν ότι δεν βλέπουν.

Η ενέργεια του Ισραήλ δεν ήταν μεμονωμένο επεισόδιο. Ήταν η λογική συνέπεια μιας κρατικής

πολιτικής που εδώ και δεκαετίες ποδοπατά κάθε έννοια διεθνούς νομιμότητας. Από το 1948 ως σήμερα, το Ισραήλ χτίζει την επιβίωσή του πάνω στην κατοχή, στον εποίκισμό, στον φυλετικό διαχωρισμό, στον στρατιωτικό νόμο. Ένα κράτος που χτίστηκε με εθνοκάθαρση και ζει με την κανονικοποίηση του θανάτου.

Η κατάληψη του *Madleen* ήταν η συνέχεια μιας ιστορικής τροχιάς που περνάει από τη Νάκμπα, τις σφαγές στα κατεχόμενα, τη συνεχή επέκταση των εποίκισμών, τον αποκλεισμό της Γάζας και φτάνει στη σημερινή γενοκτονία. Το Ισραήλ δεν λειτουργεί εντός νόμου, αλλά *πάνω από τον νόμο*. Είναι το αρχέτυπο του κράτους-πειρατή, που ληστεύει εδάφη, λεηλατεί πόρους, αρπάζει βοήθεια, και τώρα πλέον καταλαμβάνει και πλοία με ειρηνιστές στα διεθνή ύδατα.

Το ότι αυτό το καθεστώς αναγνωρίζεται ακόμη από την ελληνική κυβέρνηση ως «σύμμαχος», «επενδυτής», «δημοκρατικός εταίρος», είναι κάτι περισσότερο από γελοιότητα. Είναι **συνειδητή πολιτική συμπόρευση με το έγκλημα**. Η Ελλάδα έχει ενισχύσει στρατιωτικά, διπλωματικά και επιχειρηματικά τις σχέσεις της με το Ισραήλ – και με αυτόν τον τρόπο, γίνεται μέρος της γενοκτονίας. Δεν υπάρχει πια το άλλοθι του διπλωματικού ρεαλισμού. Η πολιτική της συνενοχής είναι επιλογή. Επιλογή ντροπής.

Η επιχείρηση δεν στόχευε να αποτρέψει μια «απειλή». Στόχευε να **επιβάλει φόβο**. Να δείξει σε κάθε αγωνίστρια, σε κάθε νέο, σε κάθε φοιτήτρια που καταλαμβάνει πανεπιστήμιο ή εργαζόμενο που μπλοκάρει πλοίο όπλων, ότι το σύστημα είναι πανίσχυρο. Ότι δεν υπάρχει διαφυγή, δεν υπάρχει ελπίδα. Όμως εδώ είναι που η Ιστορία αντιστρέφεται: γιατί όσο πιο βίαια καταστέλλεις την αλληλεγγύη, τόσο πιο πολύ την αναδεικνύεις ως την **πραγματική εναλλακτική**.

Το *Madleen* έχασε τη μάχη της θάλασσας, αλλά κέρδισε τον πόλεμο της συνείδησης. Στα διεθνή ύδατα αντιπαρατέθηκαν δύο κόσμοι: της γενοκτονίας και της αξιοπρέπειας. Της τεχνολογίας του θανάτου και των γυμνών σωμάτων που υπερασπίζονται την ελπίδα. Και αυτή η σύγκρουση έγινε ορατή.

Αν κάτι αποδεικνύει η υπόθεση *Madleen*, είναι πως η ελπίδα δεν χάνεται· αλλά απαιτεί πράξεις για να ανθίζει. Δεν έχουμε την πολυτέλεια να παραμένουμε θεατές. Η στήριξη των στολίσκων για τη Γάζα, των διεθνών καμπανιών, των κινήσεων όπως το **March to Gaza – Greece**, δεν είναι συμβολική. Είναι **πολιτική πράξη πρώτης γραμμής**.

Δεν μπορούμε να ανεχόμαστε η ελληνική κυβέρνηση να μην προστατεύει πλοία αλληλεγγύης, να συμμετέχει σε στρατιωτικές ασκήσεις με τον γενοκτόνο σύμμαχο, να συγκαλύπτει εγκλήματα πολέμου. Δεν μπορούμε να δεχόμαστε τα media να παρουσιάζουν τους δολοφόνους ως «σύμμαχους» και τους αλληλέγγυους ως «προβοκάτορες». Κάθε μέρα που περνά, μετράει. Και κάθε πράξη – κατάληψη, απεργία, πορεία, μπλοκάρισμα, γράμμα – είναι μια ρωγμή στην κανονικότητα της γενοκτονίας.

Οι πρωτοβουλίες είναι το μέσο. Ο σκοπός είναι η ελεύθερη Παλαιστίνη

Όσο φωνάζουμε για το Madleen, όσο στεκόμαστε στο πλευρών των συντρόφισσών μας (ως τέτοιους τους νιώθουμε πλέον με τον πιο πηγαίο τρόπο), όσο και αν μας αφορά η υπόθεση τους, δεν πρέπει να ξεχνάμε: Δεν αγωνιζόμαστε για να περάσει ένα πλοίο. Ούτε για να επιτραπεί λίγη βοήθεια. Αυτά είναι αναγκαία. Αλλά είναι **μέσα**. Ο σκοπός είναι ένας: **η ελεύθερη Παλαιστίνη**. Όχι μια καρικατούρα κράτους με φυλάκια, με συμφωνίες κατοχής και με διεθνή δανεισμό. Αλλά μια Παλαιστίνη ζωντανή, κυρίαρχη, από τον ποταμό ως τη θάλασσα, με δικαιώματα, με ιστορία, με μέλλον.

Το *Madleen* έδειξε ότι η ελπίδα ταξιδεύει. Ότι δεν υπάρχει μικρός αριθμός όταν έχεις το δίκιο. Ότι η πράξη δεν μετριέται με επιτυχία, αλλά με **ηθικό βάρος και πολιτική πυκνότητα**.

Σήμερα, σε κάθε λιμάνι, σε κάθε πανεπιστήμιο, σε κάθε πλατεία, κρίνεται κάτι βαθύτερο από την επικαιρότητα: **κρίνεται η ηθική στάθμη της γενιάς μας**. Αν θα επιλέξει να είναι σιωπηλή, ή αν θα σταθεί πλάι στους καταπιεσμένους. Αν θα είναι συνένοχη, ή αν θα γίνει δύναμη ανατροπής.

Το Madleen ταξίδεψε για όλους μας. Τώρα είναι η σειρά μας να σηκώσουμε πανιά.

Ας ξεκινήσουμε απο τις συγκεντρώσεις καλούνται σήμερα με αφορμή το Madleen, με κύρια την συγκέντρωση στην Ισραηλινή πρεσβεία στην Αθήνα, στις 19.00. Για να αφεθούν όλοι/ες ελεύθεροί αλλά κυρίαρχα:

Για την Παλαιστίνη. Για την ελευθερία. Για τη ζωή.

